Monologul omului care își târâie bătrânețea

On Octombrie 15, 2012

Mobilizează-ți potențialul de lider spre un alt fel de a fi, fără să te lași târât înainte de tăvălugul unei evoluții necontrolate care promovează mediocritatea.

Am fost șerif al acestui district de când aveam 25 de ani. E greu de crezut. Bunicul meu a fost om al legii. Şi tata, la fel. Eu și el am fost șerifi în același timp, el în Plano, iar eu aici, în Desert Aire. Cred că e destul de mândru de asta. Eu am fost mândru.

Unii dintre șerifii de pe vremuri nu purtau armă. Multor oameni le vine greu să creadă asta. Jim Scarborough nu a purtat niciodată armă. Ăsta e Jim cel tânăr. Gaston Boykins nu ar fi purtat una în districtul Comanche. Mi-a plăcut mereu să aud despre cei din vremurile trecute. Nu am ratat niciodată șansa de a face asta.

Nu poți să nu te compari cu bătrânii. Nu pot să nu mă întreb cum își făceau treaba în acele vremuri.

Cu ceva vreme în urmă, în Huntsville, am trimis un băiat pe scaunul electric. A fost arestarea și mărturia mea. A ucis o fată de 14 ani. Ziarele au spus că a fost o crimă pasională, dar el mi-a spus că nu a fost nicio pasiune. Mi-a spus că și-a dorit dintotdeauna să omoare pe cineva. A spus că, dacă ar fi eliberat, ar face-o iar. A spus că știe că va ajunge în iad. Va ajunge acolo în 15 minute.

Nu știu ce să cred. Chiar nu știu. Am știut mereu că trebuie să fii dispus să mori ca să-ți faci datoria. Cred că-i mai mult vorba de ceea ce ești dispus să devii. Dar nu vreau să mai risc și să mă întâlnesc cu ceva ce nu înțeleg.

Şi mai cred că un bărbat trebuie să-și pună sufletul la bătaie. Iar eu nu-s în stare s-o fac. Acuma mă gândesc că poate nici n-am fost vreodată.

Ar trebui să spun: "Bine, voi fi o parte a acestei lumi."

Leadership: Suferi o criză existențială marcată de întrebări de genul „De ce eu ?”

Încotro de îndreptăm, noi, bătrânii, dacă nu spre o sărăcie interioară tot mai crâncenă? se întreba un erou al unui mic roman de formare spirituală.

Prețul pentru a ne menține vie energia este direct proporțional cu domeniul în care activăm și cu nivelul nostru de responsabilitate. Leadershipul poate deveni prin prisma acestor două considerente, o dezamăgire, un impediment, o invitație la eșec, un balast împovărător, o arie largă de repere care încep să-și piardă sensul.

Ca o stea care se stinge sub ochii noștri, leadershipul își poate pierde din strălucire, transformându-se dintr-un atu într-un defect, până ce valoarea lui ajunge la zero. Un domeniu sever și determinant, devenind din ce în ce mai greu de asimilat, sub forma foarte accesibilă a "predestinării și respingerii", a îmbolnăvirii, a îmbătrânirii. Victima unei rupturi între durabilitate și evoluție, incapabilă să efectueze o mișcare de 90 de grade în sens invers propriei axe, pentru a ieși din “șahul” dat de timp.

Luminile noi ale adevărului îți întregesc sau îți întunecă judecata? Motivul pentru care ne decidem să abandonăm cursa spre excelență, constă în a recunoaște această imposibilitate de îndeplinire a obligațiilor ce ne revin, de a cunoaște și a înțelege în întregime adversarul propriului nostru viitor: a fi parte dintr-o lume care dispare puțin cate puțin. Este vorba de o criză existențială, având foarte multe întrebări cu privire la scopul nostru pe pământ.

Adevărul constă în a recunoaște cine suntem și cine nu suntem în punctul în care simțim că pierdem controlul, atunci când devenim prizonieri ai propriei noastre mediocrități.

Leadership: A fi o parte a acestei lumi înseamnă să renunți la o lume întreagă pentru tine?

Şeriful Ed Tom Bell, din filmul " *No Country for Old Men (2007)* ", își spuse monologul contemplând, cu sufletul și cu gândul îndreptate spre toate acele lucruri ascunse, semi-încuiate în obscurul unei vieți care se derula în același timp pe două fronturi: al unui destin ce trebuia împlinit, apoi al unui rămas bun. El a ales mai mult abandonarea totală în negura unui apus scăldat de perspectiva morții.

Ca un imn de deznădejde, ca un act de acuzare, vorbele șerifului dezvăluie fără cruțare apăsările și asupririle societății în care trăia, dar și simptomele unei slujbe căreia nu-i mai putea face față. Pur și simplu, firea lui nu se mai intersecta cu cerințele, cu restricțiile, cu trendurile ei. Bătrânețea, cu toate adaosurile ei, îl încleștară cu totul. Se resemnase pentru imperceptibila parte ce i se cuvenea – pregătirea unui viitor pe care nu-l va trăi niciodată.

Ajutorul lui trebuia să vie "de sus", din partea unei conștiințe mai înalte, mai lucide, din partea unei atitudini mai sănătoase, mai atente, mai responsabile, mai protective; din partea unei existențe active și pline de sens. Dar el nu era în măsură să recunoască remediile, să și le administreze singur, fiindcă nu mai era receptiv la transformările sociale.

Ce se va alege din frunzișul unui copac bătrân tăiat de la rădăcină? Bătrânețea e un ținut complicat care prinde tot mai mult teren, îți cuprinde conștiința ca un giulgiu rece, accentuându-ți deznădejdea și oboseala.

Leadership: Întreaga expresie a personalității tale este obținută prin jocul subtil al condițiilor stabilite de o predestinare implacabilă, fără a recurge la constrângeri incompatibile cu limita răspunderii personale?

Firea ta se intersectează cu cerințele, cu restricțiile, cu trendurile leadershipului?

În ceea ce privește convingerile și năzuințele noastre ce emană din idealul nostru de mâine, din tot ceea ce înseamnă evoluție și dezvoltare, (ideal ce poate fi perceput în mod direct în fața sensului și a rigorilor existenței), ele reprezintă factorul principal în determinarea nivelului de încredere în sine. Un fel de pietre de temelie a predestinării care să nu cedeze la prima furtună și să tragă cu ea întreaga construcție a vieții noastre de până atunci.

Atât sub aspectul atitudinii și a gândirii, al modului în care înțelegem și ne plăsmuim viața, cât și sub cel al dezvoltării graduale și durabile, aceste convingeri și năzuințe reprezintă totodată cadrul de referință al întregii noastre transformări, asigurat de contribuția tuturor factorilor fizici, psihologici și sociali care participă în mod activ la obținerea excelenței.

Lucru atât de important cu cât unele din ipotezele prospective – reproduse pentru realismul procesului de transformare – pornesc de la analiza acelei realități cu care ne identificăm. De aceea și unele din temerile și inconvenientele noastre, cauzate de impresia neputinței și a

manifestării imprevizibilului, își limitează valabilitatea în funcție de modul cum ne analizăm și cum percepem trecutul ș viitorul în relație cu o predestinare implacabilă.

Condițiile stabilite de o predestinare implacabilă, în adâncurile întunecate ale unei minți consumate, sunt asociate variabilei de raportare la semeni în drumul către idealul suprem: de a trece bariere de netrecut în sfera obișnuitului trăit.

Există după o anumită vârstă o tendință de stagnare și apoi de decădere, de abdicare de la idealurile pe care le-am plăsmuit în tinerețe. Viitorul aparține acelor lideri care își vor menține permanent tinerețea spirituală, acelora care se adaptează permanent la cerințele mereu în schimbare ale societății, la schimbările tehnologice, dar mai ales cele de mentalitate, ajustându-și modul de acțiune fără să abdice de la realizarea țelurilor propuse.

Aceasta este esența tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte, o strânsă și durabilă raportare la ceea ce suntem de fapt, ca o flacără care trebuie cât mai mult întreținută, alimentată de cele mai multe ori de trendul pozitiv al activității noastre. Să participăm cu cât mai mult elan la tot ce săvârșim în viață prin leadership, căci tot ceea ce vom crea, bun sau rău, va rămâne veșnic urmașilor noștri.

Monologul omului care își târâie bătrânețea scoate în evidență acea trăsătură a liderilor care își abandonează rolul și răspunderea stabilite de leadership în relație cu viața.

Așa cum la bătrânețe omul nu are capacitatea de acțiune pe care o avea cu ani în urmă, tot astfel leadershipul pe care îl practicăm își diminuează sensul odată cu involuția noastră în marea evoluție a societății și a vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/monologul-omului-care-isi-taraie-batranetea.html